

WITTE
en het
WILDE PAARD
Bouke Oldenhof

met illustraties van Coen Hamelink

1

Vinden de andere flamingo's mij een vreemde vogel?
Dat moeten ze dan maar zelf weten.

Misschien hebben ze wel gelijk. Het is ook raar, een flamingo die jaloers is op een mens. En ook nog op een paard. Maar het is nou eenmaal zo. Ik kan er niks aan doen. Ik ben jaloers op Witte en zijn wilde paard.

Alles had anders kunnen lopen als er geen paarden-temmers waren geweest. Dan waren we voor altijd drie vrienden gebleven.

Ik moet alles van voren af aan vertellen, dan begrijp ik het zelf het beste.

Elke zomer ben ik op een eiland in het noorden, samen met mijn familie. Het eiland ligt in een meer. De hele zomer blijven ze daar. Mijn ooms en tantes, mijn broers en zussen, mijn neven en nichten. Nooit verlaten ze het eiland.

Dat is toch niet te begrijpen? Flamingo's hebben de grootste vleugels van alle vogels die ik ken. Hebben wij zulke grote vleugels, wil niemand vliegen ... Nou, ik wel! Ik wil niet steeds op ons eiland blijven. Het is mooi maar verderop is alles onbekend en nieuw.

Er stroomt een kleine rivier door het meer. Ik vlieg

vaak een eindje de rivier op, het land in. Ik ga dan meestal vissen. Dat is nog een reden waarom de andere flamingo's mij een vreemde vogel vinden. Zij vissen niet. Ze houden van krabben en kreeften en slakken, en vissen lusten ze niet!

De mensen hebben stroomopwaarts een dak over het water gemaakt. Dan kunnen ze met droge poten van de ene naar de andere oever lopen. Ze lijken bang om nat te worden. Ik vond dat eerst maar raar. Nu denk ik: zijn wij flamingo's niet net zo bang voor vuur als zij voor water?

Op een dag was ik weer de rivier opgevlogen. Zo ver als ik durfde zonder te verdwalen. Vanuit de lucht zag ik een ronde vis in het water. Hij zag er ontzettend lekker uit. Volvet, maar niet te groot om door te slikken. Ik ken deze vissen goed. Ze smaken anders dan de vissen in het meer. Ze hebben een soort grassmaak en ze zijn donkergroen. Daarom noem ik ze grasvissen.

Een honger dat ik kreeg! Die ronde vis, ik zag niets anders meer. Naast de rivier kon ik landen om hem te vangen. Dicht in de buurt van het rivierdak.

Ik deed een glijlanding. Dan zweef je zonder je vleugels te bewegen naar beneden tot je de grond raakt. Zo maak je het minste lawaai, en heeft de vis je niet in de gaten. Toen ik in de rivier stond, schrok ik me een gat in de lucht. Een mens! Een paar vleugellengtes verder, bovenop het rivierdak. Het eerste dat ik zag, was spierwit haar. Ik wilde wegvliegen. Dan maar geen vis.

De mens bewoog niet. Het was een jonkie. Noem je

jonge exemplaren bij mensen ook 'jonkies'? Ik weet even geen betere naam. Het jonkie was niet oud, maar hij was vast al wel een hele tijd uit het ei. Als hij tenminste gewoon uit een ei gekropen was.

Het jonkie keek naar mij. Ik naar hem. We bewogen beiden niet. Ik keek in zijn ogen, zo diep als ik kon. Toen wist ik het zeker: hij zou me geen kwaad doen.

Ik ben blijven staan. Ik zag de vis aan me voorbij zwemmen. Ik had hem zo op kunnen happen, maar dat heb ik niet gedaan. Mijn honger was over.

Het jonkie ging rustig door met waar hij mee bezig was. Hij hield een rechte tak met een draad in het water. De zon scheen bovenop zijn witte haren. Zo fel wit dat het pijn deed aan mijn ogen.

Mensen hebben geen veren zoals wij. Ook geen vacht zoals konijnen en muizen. Geen schilden als torren en krabben, geen huizen als slakken en geen schubben als vissen. Ze hebben haren. Lange dunne sprietjes. Die hebben ze alleen boven op hun hoofd, verder is er nergens haar te bekennen. Waarom ze haren hebben en waarom alleen op hun hoofd? Geen idee.

Van boven gezien zijn mensen allemaal grijzig. Heel anders dan flamingo's, wij zien er allemaal heel verschillend uit. Maar één mens haal je er zo uit, ook van veraf. Hij is door zijn witte haar zo anders dan alle anderen. Daarom besloot ik hem een eigen naam te geven. Ik noemde hem Witte.

Mensenopa's zijn net als flamingo-opa's: ze zeggen niet zoveel. Ze kijken rustig uit hun ogen. Je mag alles van ze en ze doen de gekste dingen voor je.

Oma's zijn anders. Die maken zich altijd zorgen en vragen waar je bent geweest. Je moet met ze knuffelen. Ze verwennen je met van alles en nog wat. Je moet steeds zeggen wat je het lekkerst vindt en als je dat zegt, krijgt je het meteen.

Als ik mocht kiezen, had ik liever een opa dan een oma.

Opa keek Witte aan voor hij iets zei.

- Mooi dat je er bent. Ik was al ongerust.
- Och. Ik was even weg.
- En nou heb je een paard.
- Ja.
- Dat paard is los, Witte.
- Dat hoort zo, Opa.
- O.
- Hij is mijn vriend.
- O.

Witte en het paard stonden naast elkaar in de zon met hun witte haren en manen. Als Witte een stap naar voren deed, deed het paard dat ook. Als het paard achterom keek, keek Witte ook achterom.

Ik kon me niet voorstellen dat dit paard hetzelfde was als het paard dat ik had zien vechten. Toen was hij zo groot en boos en gevaarlijk, nu zo rustig dat je hem wilde aaien.

– Opa?

– Ja jongen?

– Kunnen wij het paard ergens verstoppen?

Plotseling werden de ogen van Opa donker.

– Je hebt het paard toch niet gestolen?

– Nee, Opa. Dat kan niet eens.

– Waarom kan dat niet?

– Dat paard is van zichzelf.

– Is het een wild paard, Witte?

– Ja.

– O. Waarom wil je hem dan verstoppen?

– Vanwege de paardentemmers.

– O zo.

Opa slofte weg en zong een beetje in zichzelf. Het leek wel of hij in zijn gedachten ergens anders was.

Ik keek vanaf de grond naar Opa. Hij stond in de schaduw van zijn nest. Hij had niet veel haar, maar van beneden leek het net zo wit als dat van Witte. Dat is het mooie als je van beneden naar mensen kijkt: dan zie je het roze vel op hun kop niet.

Eigenlijk had Opa twee nesten. Een voornest en een achternest. Het achternest stond vol met stokken en boomstammen in kleine stukken, allemaal om te verbranden.

Opa gooide alles wat in het achternest lag naar buiten en Witte stapelde het op tot mooie bulten. Het paard stond ernaar te kijken en deed niks. Ik kon ook niet helpen.

Na een tijdje was het achternest leeg. Het was zo groot dat het paard er precies in paste. Witte liep naar binnen. Het paard ging mee. Toen hij in het nest stond, keek hij even om zich heen. Zijn hoofd ging een paar keer op en neer. Hij was tevreden. Slim bedacht van Opa en Witte! Nu kon je het witte paard niet meer van boven of opzij zien, alleen nog van voren.

Witte zette een groot stuk hout voor de opening van het nest. Het paard was nu onzichtbaar. Dit was de oplossing! De paardentemmers zouden hem nooit kunnen ontdekken in Opa's achternest.

Opa had ondertussen extra vuur gemaakt. Er hingen vissen in de rook. Ik ging de rivier in. Het was een lange dag geweest. Ik merkte nu pas hoeveel honger ik had. De rivier zat vol met kleine visjes en kreeftjes. Daar had ik nu zin in. Ik at tot mijn buik propvol zat en ik het gevoel had dat ik nooit meer zou kunnen eten.

Witte en Opa smeten me een tijdje later nog staarten van vissen met vuursmaak toe. Ze roken lekker. Ze waren knapperig. Ze kriebelden lekker in mijn hals. Ik heb er zoveel van gegeten dat ik dacht dat ik nooit meer zou kunnen vliegen. Ik liet alle zorgen van me afglijden. We hadden het witte paard bevrijd. Er was een verstopplek voor hem.

Voorlopig kon er niks gebeuren.

Het waren de mooiste dagen van mijn leven tot nog toe. Witte, het wilde paard en ik, we waren drie vrienden. En Opa ook natuurlijk. Alles leek eenvoudig en gewoon. Pas als zulke mooie dagen voorbij zijn, zie je hoe bijzonder ze waren.

De eerste dag waren we nog bang. Stel je voor dat de paardentemmers zouden verschijnen. Zo'n touw losmaken, dat kunnen toch alleen mensen? Hoeveel mensen waren er in de moerassen? Niet meer dan twee. Opa en Witte.

Wat als ze kwamen? Drie paarden, drie mannen, daar konden wij nooit tegen op.

Het wilde paard was altijd verstopt in zijn nest. Van buiten was er niks te zien. Er was alleen een kier, waardoor je naar binnen kon kijken. Vaak lag het paard met zijn ogen dicht. Hij leek te slapen. Normaal slapen paarden niet lang. Maar hij was zo moe van het rennen en de angst.

Witte haalde gras voor hem. Er was genoeg in de buurt. Witte kon het veilig afsnijden en naar het paard brengen. Dan hoefde die niet uit zijn schuilplaats te komen. Het gras was geel en het leek mij nogal droog. Dat kan je toch nooit in één keer doorslikken? Maar het paard at er gretig van. Witte zette ook steeds vers water uit de rivier voor hem neer.

